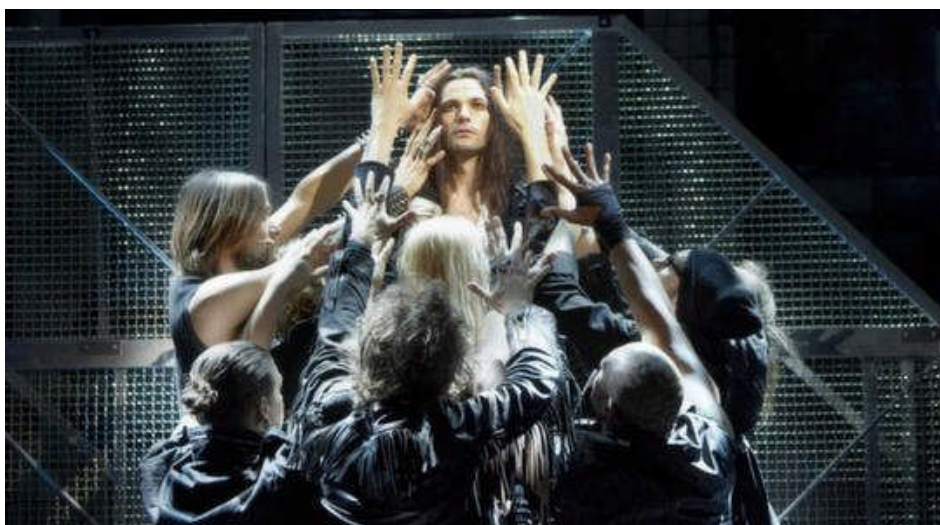

Mycket förlåter man för det goda artisteriet. Men sista kvarten är parodin farligt nära och det är fantasilöst som en sliten amerikansk b-action. Foto: PETER KNUTSON

Jesus Christ Superstar

Först några saker för publiken:
Inga talade repliker, allt sjungs. Jesus är en kille i snygga skinnbrallor. Huvudperson är Judas.

Aldrig har jag heller sett eller hört kristna trons centrala historia skildras som svartsjukedrama, en kärlekstriangel där både Maria Magdalena och Judas Iskariot är tända på Jesus. Vad pappa Gud säger, det bryr sig ingen om förrän på slutet.

En maffig föreställning är det, högt tempo, bra ensemble och mycket att titta på.

Men också en samling slitna klichéer.

Varje gång musikteater ska flyttas till någon sorts nutid, så blir miljön alltid en mörk, kal industrilokal.

Jesus körs omkring i en kundvagn - åh, man ska relatera till förortstorg.

Lärjungarna är dressade som ett gäng läderbögar med visade bröstmuskler och blanka bälten.

Maktens hantlangare har mörka kostymer och solglasögon av pilotmodell. Och så de lite olycksbådande ljudet av helikoptrar.

Fantasilöst som sliten amerikansk b-action.

Mycket förlåter man för det goda artisteriet, även i de minsta rollerna.

Patrik Martinsson är starkast, både som skådespelare och sångare, när han ger Judas nyanser. Fred Johanson spelar än en gång Pilatus med pondus. Morgan Alling har en scen, styckets enda komiska, där han låter Herodes skimra i guldshorts och vasst leende. Anna-Maria Hallgren har vackraste sången som Maria Magdalena och gör den med spröd styrka.

Popstjärnan Ola Salo, biljettsäljande affischnamn, spelar popstjärnan Jesus. Han sjunger bra, riktigt bra, och har den rätta taniga kroppen för att göra sig på korset. Men ändå, för mig är poserade Salo i vägen för personen Jesus.

MUSIKAL JESUS CHRIST SUPERSTAR

var: Göta Lejon, Stockholm

Publik: 1 300 (utsålt)

Vad: Musikal från 1971 av **Andrew Lloyd Webber** och **Tim Rice**-musikal i modern uppsättning av **Ronny Danielsson**.

Vem: **Ola Salo, Patrik Martinsson, Anna-Maria Hallgren, Fred Johanson, Morgan Alling.**

Bäst: Ljudbilden, där man hör varje rad av Ola Salos lysande nyöversättning.

Besk: Slutet - parodi på korset.

Och musikalens final förstör helhetsintrycket. Dramatiken skruvas upp för mycket, rockmusiken pumpar, artisterna vrålar ut hat och smärta, men jag sitter oberörd.

Sista kvarten är parodin farligt nära, blott ett gapskratt bort. Och jag tittar på klockan när Jesus hänger på korset. Det är inte rätt temperatur på dramat.

Jag är betydligt mer berörd i första akten när Maria Magdalena sjunger sin tveksamma kärlekssång till Jesus.

Av Anders Björkman

anders.bjorkman@expressen.se

Publicerad 10 apr 2012 13:31

Adress till denna artikel:

<http://www.expressen.se/noje/recensioner/jesus-christ-superstar>